

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobce: **M. R.**, narozený dne x
státní příslušností x
bytem v ČR: x
zastoupený JUDr. Jiřím Obršlíkem, advokátem
sídlem Rohanské nábřeží 678/23, 186 00 Praha 8

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 2. 2022 č. j. x a rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 2. 2022 č. j. x

takto:

- I. Rozhodnutí Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 21. 2. 2022 č. j. x a rozhodnutí Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie dne 21. 2. 2022 č. j. x se zrušují a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 8 228 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám právního zástupce žalobce JUDr. Jiřího Obršlíka, advokáta

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení shora specifikovaných rozhodnutí, kterými byla podle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), zamítnuta jeho odvolání a potvrzena rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán prvního stupně“) č. j. x a x ze dne 16. 10. 2021. Těmito rozhodnutími bylo žalobci podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce 1 roku. Počátek doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byl stanoven v souladu s ust. § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců od okamžiku, kdy uplyne stanovená doba k vycestování. Současně byla podle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovena doba k vycestování z území členských států Evropské unie do 20 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Dále mu také byla uložena povinnost uhradit náklady řízení spojené s řízením o správním vyhoštění ve výši 1000 Kč.
2. Žalobce v žalobě namítal, že správním orgánem nebyl náležitě zjištěn skutkový stav, neboť měl za to, že již v průběhu správního řízení doložil doklady o trvání pracovního poměru, trvání sociálního a zdravotního pojištění a další skutečnosti, na základě kterých nadále platně trval jeho pracovní poměr. Při změně zaměstnavatele postupoval v souladu s unesením vlády České republiky č. 1050 ze dne 16. 10. 2020, kterým byla schválena možnost změny zaměstnavatele cizincem i bez nutnosti dodržení lhůty 6 měsíců trvání předchozího trvání pracovního poměru. Za nezákonný považoval stav, kdy při dodržení všech podmínek tehdy platné procedury pro oznámení změny zaměstnavatele je sankcionován za vzniklé pochybnosti. Ze strany správního orgánu nebyl proveden řádný výslech a jeho účast byla omezena pouze na prvotní výslech po zadržení, kdy při výslechu nebyl přítomen tlumočnick do mateřského jazyka žalobce. Dále konstatoval, že již v rámci správního řízení hovořil o svých osobních poměrech v České republice a na Ukrajině. Jeho matka s ním žije ve společné domácnosti na území České republiky a s prarodiči, kteří žijí na Ukrajině, nemá blízký vztah. Poukázal také na kritickou bezpečnostní situaci na Ukrajině v současné době, kdy by mu hrozilo ohrožení života v případě návratu. Závěrem konstatoval, že rozhodnutí o nákladech řízení je nezákonné, protože navazuje na nezákonné závěry rozhodnutí o správním vyhoštění.
3. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě plně odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, kde se podrobně vyjádřil k celé věci a přezkoumatelným způsobem uvedl důvody, pro které byla potvrzena rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Ve svém postupu neshledal pochybení a navrhl, aby žaloba byla zamítnuta.
4. Ve věci městský soud rozhodl bez nařízení jednání, ačkoli s tímto žalobce nesouhlasil, a to v souladu s ust. § 76 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., správního řádu soudního (dále také „s. ř. s.“)
5. Ve správním spise se pro daný případ nalézají tyto podstatné dokumenty: x
6. Soud ze správního spisu zjistil, že dne 16. 10. 2021 v 11:00 hod. hlídka policie prováděla pobytovou kontrolu na adrese x, kde byl kontrolován také žalobce, který předložil platný

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. F.

biometrický doklad x. Dle kontroly vstupních a výstupních razítek vzniklo podezření, že žalobce pobývá na území České republiky nelegálně, a proto byl zajištěn.

7. Při výsledku účastníka správního řízení dne 16. 10. 2021 žalobce správnímu orgánu sdělil, že tlumočnicka nežádá, protože rozumí českému jazyku slovem i písmem, nepožadoval ani přítomnost právního zástupce. Konstatoval, že je svobodný, bezdětný, narodil se ve městě x a v České republice trvale pobývá v x. Do České republiky naposledy přicestoval dne 17. 6. 2020 na svůj biometrický cestovní doklad s vízem typu D, které dostal za účelem převzetí zaměstnanecké karty. Pracoval pro firmu „Foxcon“ v Pardubicích, asi po dobu 3 měsíců, ale poté mu byl ukončen pracovní poměr a byl převeden do firmy „Foxcon“ v Kutné Hoře. Nebyl si vědom skutečnosti, že mu tímto postupem zanikla zaměstnanecká karta. Změnu zaměstnavatele za něj měla vyřídít společnost, pro kterou pracoval, udělil společnosti za tímto účelem plnou moc. Na x bydlel sám, žije tam nadále jeho prarodiče. V České republice žije jeho matka, bydlí společně na ubytovně a pracují ve stejné firmě.
8. Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně č. j. x ze dne 16. 10. 2021 bylo žalobci podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie v délce 1 roku a rozhodnutím č. j. x ze dne 16. 10. 2021 mu byla uložena povinnost uhradit náklady správního řízení. Proti rozhodnutím správního orgánu prvního stupně podal žalobce dne 26. 10. 2021 odvolání, žalovaný v napadených rozhodnutích potvrdil rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.
9. Soud posoudil předmětnou věc následovně:
10. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadená rozhodnutí v rozsahu žalobcem uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)), a vycházel při tom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). V době po vydání napadených rozhodnutí však došlo v zemi původu žalobce k takové zásadní změně z hlediska bezpečnostní situace, která způsobuje prolomení kogentní normy dle ust. § 75 odst. 1 s. ř. s., a to na základě aplikační přednosti Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod vyhlášené sdělením federálního ministerstva zahraničních věcí č. 209/199 Sb. (dále jen „Úmluva“) a z ní vyplývající zásady *non-refoulement* (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 5 Azs 15/2010 – 76, nebo ze dne 22. 4. 2011, č. j. 5 Azs 3/2011 – 131). Jedná se o mimořádný případ, kdy soud musí přihlédnout k nové skutečnosti, která nastala po vydání napadených rozhodnutí (§ 71 odst. 2 s. ř. s.), a v důsledku které napadená rozhodnutí neobstojí a je dán důvod k jejich zrušení, a to podle ust. § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s., neboť skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí o správním vyhoštění, vyžaduje zásadní doplnění.
11. Podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců, *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států až na pět let, pobývá-li cizinec na území bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.*
12. Podle ust. § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců *rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.*

13. Podle ust. § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.
14. Podle ust. § 179 zákona o pobytu cizinců vycestování cizince není možné v případě důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu tam hrozilo skutečné nebezpečí. (odst. 1) Za skutečné nebezpečí se podle tohoto zákona považuje navrácení v rozporu s článkem 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. (odst. 2)
15. Podle čl. 3 Úmluvy platí, že [n]ikdo nesmí být mučen nebo podrobován nelidskému či ponižujícímu zacházení anebo trestu.
16. Nejprve se Městský soud v Praze vyjádří k původním žalobním námitkám.
17. V dané věci žalobce napadá dvě rozhodnutí žalovaného jednak rozhodnutí o správním vyhoštění a rozhodnutí o nákladech správního řízení, které bylo vydáno samostatně. Rozhodnutí o nákladech správního řízení s rozhodnutím o správním vyhoštění úzce souvisí a je na tomto rozhodnutí závislé. Rozhodnutí ukládající povinnost uhradit náklady řízení proto nemůže obstát, pokud rozhodnutí ve věci samé bylo zrušeno.
18. K námitce žalobce, že správní orgány náležitě nezjistily skutečný stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, Městský soud v Praze uvádí, že za účelem zjištění skutečného stavu věci správní orgány shromáždily potřebné podklady, zejména provedly výslech žalobce a zajistily kopie dokladů žalobce. Vzhledem ke způsobu a podrobnosti vedeného výslechu je tento zcela dostatečný a nebylo nutné provádět jakýkoliv další výslech. Žalobci bylo umožněno uvést všechny podstatné informace týkající se okolností jeho cesty do České republiky, jeho pobytu a zaměstnání na zdejším území, realizace jeho soukromého a rodinného života jak na území České republiky, tak na území x.
19. V žalobě namítané dodržení postupu pro změnu zaměstnavatele žalobce nikterak nedokládá a naopak z provedeného výslechu účastníka správního řízení je zřejmé, že proceduru změny zaměstnavatele žalobce ponechal zcela na společnosti „Foxcon“, pro kterou pracoval, a za tímto účelem této společnosti udělil plnou moc. O průběh řízení se dále nikterak nezajímal, nepožadoval po zaměstnavateli či správních orgánech potvrzení, že o změnu zaměstnavatele bylo skutečně požádáno. Důkazy, které žalobce předložil v rámci správního řízení, neprokazují, že by požádal o změnu zaměstnavatele, a tudíž nemohou ani vyvrátit závěry správního orgánu, že žalobce po skončení pracovního poměru u svého prvního zaměstnavatele dále pobýval na území nelegálně.
20. V průběhu správního řízení bylo spisovým materiálem prokázáno, že žalobce pobýval na území České republiky neoprávněně, a to ode dne 12. 4. 2021 do dne 16. 10. 2021. Soud má za to, že správní orgány postupovaly správně, když žalobci uložily správní vyhoštění podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců. Podmínkou pro uložení správního vyhoštění podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců je skutečnost, že

cizinec na území České republiky pobývá bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn. Tato podmínka byla v posuzovaném případě naplněna.

21. K namítanému neporozumění v průběhu výslechu soud uvádí, že žalobci bylo umožněno využít služeb tlumočníka a také k jednání přizvat právního zástupce, obě tyto možnosti výslovně odmítl. Z výslechu zaznamenaného v protokolu je zřejmé, že znalost českého jazyka u žalobce je na takové úrovni, aby byl schopen reagovat na pokládané otázky, proto dle soudu není sporu o tom, že musel porozumět poučení o možnosti ustanovení tlumočníka pro řízení, kdy této možnosti nevyužil, stejně tak jako nevyužil možnosti účasti jeho právního zástupce u jednání. Pokud dále v průběhu pohovoru žalobce opomněl uvést jakékoliv skutečnosti z důvodu, že správně neporozuměl otázce, tak je to pouze jeho vinnou, neboť nevyužil svého práva na tlumočení a právní zastoupení. S obsahem protokolu o výslechu účastníka správního řízení žalobce souhlasil, a proto ho jako správný a úplný dne 16. 10. 2021 v 18:00 hod. podepsal. Bylo mu také umožněno protokol překontrolovat, případně změnit a doplnit, této možnosti však nevyužil a stvrdil jeho obsah jako správný. Nevyužil tedy svého práva možnou nesprávnost odstranit a správním orgánům tak nelze klást za vinu, že v průběhu dalšího řízení vycházely z protokolu o výslechu účastníka řízení v té podobě, v jaké byl žalobcem potvrzen.
22. Správní orgány dále nedospěly k závěru, že by uložení správního vyhoštění bylo nepřiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života žalobce. Městský soud v Praze se s posouzením žalovaného ztotožňuje a upozorňuje na to, že žalobce neuvedl žádné skutečnosti prokazující nepřiměřený zásah. Matka žalobce žijící na území České republiky je zcela soběstačná a pracující osoba, takovou osobou je i sám žalobce, není tedy pochyb o tom, že správní vyhoštění nebude nepřiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života žalobce ani jeho matky. Podmínky pro uložení povinnosti opustit území členských států Evropské unie podle ust. § 50a zákona o pobytu cizinců tak nebyly v daném případě splněny (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 3. 2019 č. j. 8 Azs 262/2018-40).
23. Soud konstatuje, že správní orgány přihledly ke kritériím pro posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí daným ust. § 119a odst. 2 a § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Rozhodné skutečnosti byly posouzeny jednotlivě i ve vzájemné souvislosti. Správní orgán prvního stupně hodnotil konkrétní individualizované okolnosti tohoto případu, zabýval se druhem a závažností protiprávního jednání žalobce, délkou jeho pobytu v České republice, jeho věkem, zdravotním stavem a jeho vazbami jak k České republice, tak k jeho domovské zemi. V napadeném rozhodnutí vyslovil žalovaný souhlas se závěry správního orgánu prvního stupně. Zdejší soud považuje hodnocení provedené správními orgány za dostatečné a přezkoumatelné, jejich závěry vychází z řádně zjištěného skutkového stavu a dostatečně zohledňují individuální případ žalobce. Soud se s posouzením učiněným správními orgány ztotožňuje. Správní orgán prvního stupně žalobci položil řadu otázek směřujících k objasnění skutečností relevantních pro objasnění projednávané věci. Jak vyplývá z rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, žalobci byly v rámci výslechu kladeny otázky směřující ke zjištění skutečností hovořících ve prospěch žalobce, například lze uvést dotazy na rodinné, ekonomické, kulturní a sociální vazby na území České republiky a Evropské unie, kdy tyto polehčující okolnosti byly zahrnuty do odůvodnění. Správní orgán prvního stupně se důsledně a podrobně zabýval možnými dopady rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce a jeho přiměřeností ve svém rozhodnutí a soud s jeho hodnocením souhlasí. Správnímu orgánu prvního stupně ani žalovanému nelze žádná zásadní pochybení vytknout.

24. Městský soud v Praze dále poukazuje na to, že na institut správního vyhoštění nelze pohlížet jako na opatření sankční povahy. K tomuto zdejší soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 8. 2017 č. j. 9 Azs 176/2017-26: *„Správní vyhoštění je zákonem definováno jako ukončení pobytu cizince na území, které je spojeno se stanovením doby vycestování z území a doby, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území. Správní vyhoštění je svým obsahem rozhodnutím nikoli sankční povahy, ale správním rozhodnutím, které obsahově vyjadřuje zájem státu na tom, aby se jím dotčený cizinec na území státu nezdržoval. Uvedený zákaz pobytu není sankcí, ale preventivním správním opatřením, který nesleduje represivní účel. Ke zcela shodným závěrům dospěl i Evropský soud pro lidská práva ve věci Maaouia proti Francii (RoESLP 2000, 6; 267), kde výslovně uvedl, že rozhodnutí týkající se vstupu, pobytu a vyhoštění cizinců nedávají vzniknout sporu o občanská práva nebo závazky stěžovatele ani v nich nejde o oprávněnost trestního obvinění proti němu ve smyslu čl. 6 odst. 1 Úmluvy. Skutečnost, že je přijato (pozn. případně i v rámci trestního řízení), nemůže změnit jeho preventivní podstatu. Samotné rozhodnutí policejního orgánu o správním vyhoštění nelze proto považovat za potrestání ve smyslu čl. 6, 7 Úmluvy a čl. 4 odst. 1 Protokolu č. 7 k Úmluvě, protože jde o pořádkové opatření, jehož účel je preventivní a nikoli represivní.“*
25. Soud konstatuje, že je na uvážení správního orgánu, jak dlouhou dobu, s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem případu, pro správní vyhoštění v rámci zákonného rozpětí stanoví. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 7. 12. 2016, č. j. 10 Azs 181/2016 - 41, uvedl, že: *„Otázka stanovení doby, po kterou není umožněn cizinci vstup na území, je plně v diskreční pravomoci správního orgánu. Závisí-li rozhodnutí správního orgánu na správním uvážení, soudy ve správním soudnictví přezkoumávají pouze to, zda správní orgán při svém rozhodování nepřekročil meze správního uvážení, tj. „samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem“ (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, č. 3 Azs 12/2003 - 38). Úkolem soudu tedy není nahradit správní orgán v jeho kompetenci ani nahradit správní uvážení uvážením soudním (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, č. 5 A 139/2002 - 46).“*
26. Městský soud v Praze neshledal, že by napadené rozhodnutí o správním vyhoštění včetně délky uloženého správního vyhoštění bylo nepřiměřené závažnosti protiprávního jednání žalobce. Žalovaný vzal v úvahu jak jeho délku, tak jeho závažnost. Za této situace správní orgány obou stupňů vyhodnotily nelegální pobyt žalobce odpovídajícím způsobem, stanovená délka doby správního vyhoštění žalobce v rozsahu 1 roku je s přihlédnutím ke všem individuálním skutečnostem adekvátní. Žalobci bylo uloženo správní vyhoštění v délce 1 roku, tedy při spodní hranici zákonem stanovené sazby. Správní orgány tedy nepochybně zohlednily výše uvedené polehčující okolnosti případu žalobce svědčící v jeho prospěch, neboť přistoupily k uložení správního vyhoštění v délce 1 roku, a nikoli v jeho vyšší sazbě i přes nelegální pobyt žalobce v délce trvání přes 6 měsíců. Soud se ztotožňuje s posouzením správních orgánů, že takový postup plně odpovídá povaze a závažnosti protiprávního jednání žalobce, není v žádném ohledu nepřiměřený a není nijak neobvyklý.
27. Soud k tomu podotýká, že jak plyne z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 5. 2020, č. j. 1 Azs 164/2020-24, správní vyhoštění je důvodně ukládáno i v případech, kdy se cizinec dobrovolně správnímu orgánu nahlásí a spolupracuje s ním: *“Soud uvádí, že za důvodné pro vedení řízení o správním vyhoštění pravidelně považuje i neoprávněný pobyt na území v řádu dnů. Lze poukázat na rozhodnutí vydaná v obdobných situacích, kdy se cizinci (těž*

z Uzbekistánu), kteří ke vstupu na území Evropské unie využili krátkodobých schengenských víz, dobrovolně přihlásili u správního orgánu a sdělili svůj záměr dobrovolně z České republiky vycestovat a jednalo se o první porušení předpisů v oblasti pobytu cizinců (srov. např. rozsudek ze dne 6. 3. 2019, č. j. 8 Azs 262/2018 – 40, či ze dne 11. 10. 2018, č. j. 7 Azs 98/2018 – 27, a ze dne 27. 9. 2018, č. j. 3 Azs 304/2017 – 34, a další). Soud v těchto rozsudcích dopěl k jednoznačnému závěru, že podmínky pro rozhodnutí o správním vyhoštění byly naplněny. Konstatoval mimo jiné, že „[u]vedená tvrzení a přístup žalobce, v kontextu množících se případů občanů Uzbekistánu, zneužívajících krátkodobá schengenská víza v podstatě identickým způsobem, proto dostatečně odůvodňují závěr správních orgánů o úmyslném obcházení zákona o pobytu cizinců. Stěžovatelce lze tedy dát za pravdu, že uložení správního vyhoštění je plně odpovídající jednání žalobce a nepředstavuje nepřiměřený zásah do práv žalobce.“

28. V případě žalobce platí, že jeho neoprávněný pobyt byl zjištěn pobytovou kontrolou, a tedy nikoli jeho vlastní aktivitou, je tedy zřejmé, že žalobce svou pobytovou situaci nijak neřešil, neboť se ani více nezajímal o řízení o změně zaměstnavatele. S ohledem na výše uvedené lze uložené správní vyhoštění na dobu 1 roku považovat za přiměřené opatření, kdy tato doba byla správními orgány stanovena v dolní polovině možné zákonné sazby (5 let). Pro srovnání soud odkazuje též na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2018, č. j. 1 Azs 416/2017 - 29, kde Nejvyšší správní soud neshledal nepřiměřeným správní vyhoštění cizince v délce jednoho roku za neoprávněný pobyt na území České republiky v řádu několika hodin.
29. Správní orgány zohlednily všechny skutečnosti, které vyšly najevo v průběhu řízení, a své rozhodnutí o správním vyhoštění založily dle hodnocení soudu na správných východiscích. Napadené rozhodnutí je dostatečně a srozumitelně odůvodněné, je plně přezkoumatelné, splňuje požadavky na něj kladené zákonem.
30. Lze shrnout, že v žalobě uvedené žalobní námitky nebyly důvodné a z jejich pohledu neshledal soud v postupu správních orgánů žádné pochybení.
31. Soud však musel zohlednit současnou zásadní změnu poměrů na Ukrajině, neboť na území Ukrajiny probíhá ozbrojený konflikt, který je k okamžiku rozhodování soudu notorií, tedy všeobecně známou skutečností, kterou není třeba prokazovat. Tuto změnu potvrzuje například zpráva dostupná na webových stránkách Ministerstva zahraničních věcí České republiky ze dne 24. 2. 2022, dle které s ohledem na probíhající vojenskou invazi Ruské federace na Ukrajinu byl na Ukrajině vyhlášen válečný stav, a došlo k podstatnému zhoršení bezpečnostní situace, Ministerstvo zahraničních věcí České republiky varuje před jakýmkoliv cestami na Ukrajinu a vyzývá občany České republiky, aby okamžitě opustili Ukrajinu, byl uzavřen civilní letecký prostor a přerušena letecká doprava z a na Ukrajinu. I ze zprávy České tiskové kanceláře vydané dne 24. 2. 2022 ve 4:10 hodin a uveřejněné na webu www.ceskenoviny.cz, dle které ruská armáda tohoto dne ráno zahájila letecký i pozemní útok na Ukrajinu, svědci z řady měst po celé Ukrajině začali hlásit silné výbuchy nebo zvuky znějící jako dělostřelecká palba, exploze byly vedle hlavního města Kyjeva hlášeny z Oděsy, Berďansku a Mariupolu na jihovýchodě země a Charkova a Kramatorska na východě, ukrajinské úřady informovaly také o ostřelování ve Lvovské oblasti, je zřejmá zásadní změna situace na Ukrajině. Dle této zprávy ukrajinská pohraniční stráž uvedla, že ruské síly napadly hranici Ukrajiny z Ruska, Běloruska i z anektovaného poloostrova Krym. Tato situace nebyla dána v době vydání napadeného rozhodnutí, a není tudíž pochybením žalovaného, pokud k těmto skutečnostem nepřihlédl. Od aplikace ust. § 75 odst. 1 s. ř. s. musí soud ustoupit v situaci, kdy to je třeba s ohledem na mezinárodněprávní závazky České republiky,

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. F.

resp. s ohledem na požadavky práva Evropské unie, takové závazky vyplývají i z čl. 2 a 3 Úmluvy, které zakotvují právo na život a zákaz mučení a z čl. 33 odst. 1 Úmluvy o právním postavení uprchlíků.

32. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 9. 2015 č. j. 2 Azs 163/2015-28, který se týkal uložení správního vyhoštění: *„Obecně platí, že při přezkumu správního rozhodnutí vycházejí krajské soudy ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a Nejvyšší správní soud nepřihlíží ke skutečnostem, které stěžovatel uplatnil poté, kdy bylo vydáno napadené rozhodnutí (§ 109 odst. 5 s. ř. s.). S ohledem na určité zvláštnosti řízení v cizineckých věcech je třeba připomenout, že tato procesní pravidla mohou být prolomena jinou normou, která požívá aplikační přednosti, a to zejména Úmluvou o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“) a z ní vyplývající zásady non-refoulement (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 5 Azs 15/2010 – 76, nebo ze dne 22. 4. 2011, č. j. 5 Azs 3/2011 – 131). Prolomení zásady dle ust. § 75 odst. 1 s. ř. s. z důvodu aplikace pravidla non-refoulement judikatura připouští v těch případech, kdy by nepřihlédnutí k novým skutečnostem v řízení před správním soudem mělo přímo za následek dotčení nějakého základního práva.*
33. Shodně v rozsudku ze dne 21. 10. 2019 č. j. 1 Azs 246/2019-31 Nejvyšší správní soud uvedl: *„Aplikace § 75 odst. 1 s. ř. s. musí ustoupit v situaci, kdy to je třeba s ohledem na mezinárodněprávní závazky, resp. s ohledem na požadavky práva EU (srov. např. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 8. 3. 2011, č. j. 7 Azs 79/2009 - 84, bod 22, či ze dne 16. 11. 2016, č. j. 5 As 104/2013 - 46, body 21-23). Při přezkumu rozhodnutí o správním vyhoštění je v této otázce třeba vyjít z kritérií, která již dříve rozvedl Nejvyšší správní soud ve věcech mezinárodní ochrany. Jedná se o situaci, kdy by nepřihlédnutí k novým skutečnostem mělo za následek porušení zejména zásady non refoulement zakotvené v čl. 33 odst. 1 Úmluvy o právním postavení uprchlíků, práva na život, zákazu mučení a podrobování krutému a nelidskému zacházení, a práva na soukromý a rodinný život garantovaných v čl. 2, čl. 3 a čl. 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv (srov. rozsudek ze dne 2. 3. 2017, č. j. 10 Azs 315/2016 – 29).*
34. S ohledem na obecně známé skutečnosti ohledně situace v zemi původu žalobce, ze kterých vyplývá, že na Ukrajině v současné době probíhá mezinárodní ozbrojený konflikt, shledal soud, že napadené rozhodnutí o správním vyhoštění neobstojí z hlediska závěru, že nejsou dány důvody znemožňující vycestování a vycestování žalobce je možné. V tomto směru je nezbytné, aby správní orgán zásadním způsobem doplnil dokazování, znovu se zabýval tím, jaká je zcela aktuální situace na Ukrajině a znovu posoudil, zda v daném případě existují důvody znemožňující vycestování ve smyslu ust. § 179 zákona o pobytu cizinců, tedy zda je důvodná obava, že by mu ve státě původu hrozilo skutečné nebezpečí. Vzhledem k tomu, že soudu není známo, že by správní orgány přistoupily k postupu dle ust. § 120a zákona o pobytu cizinců, tak z výše uvedeného důvodu mu nezbylo než napadená rozhodnutí zrušit dle ust. § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s., když rozhodnutí ukládající povinnost uhradit náklady řízení rovněž nemůže obstát, pokud rozhodnutí ve věci samé bylo zrušeno.
35. O nákladech řízení soud rozhodl podle ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. a úspěšnému žalobci přiznal jejich náhradu. Za jeden úkon právní služby náleží mimosmluvní odměna ve výši 3 100 Kč [ust. § 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s ust. § 7 bodem 5. vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, dále jen „advokátní tarif“]. Žalobci náleží náhrada nákladů řízení za dva úkony právní služby, tj. převzetí a příprava zastoupení [ust. § 11 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu] a podání žaloby [ust. § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu]. K této částce je třeba připočíst 600 Kč jako paušální náhradu

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. F.

hotových výdajů dle ust. § 13 odst. 4 advokátního tarifu. Právní zástupce žalobce je plátcem DPH, soud tak dle § 57 odst. 2 s. ř. s. žalobci dále přiznal i částku odpovídající příslušné sazbě daně ve výši 1 428 Kč. Náhrada nákladů řízení tedy celkem činí částku ve výši 8 228 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 28. dubna 2022

JUDr. Marcela Rousková
samosoudkyně